



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 470/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., F., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 494/11 a jej prípisom z 5. augusta 2011, ako aj rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 16 C 170/04-117 z 24. novembra 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Co 25/07-141 z 21. februára 2008 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť F. P. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2011 doručená sťažnosť F. P. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 494/11 a jej prípisom z 5. augusta 2011, ako aj rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C 170/04-117 z 24. novembra 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 25/07-141 z 21. februára 2008.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ písomne 7. marca 2011 podal generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 170/04-117 z 24. novembra 2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 25/07-141 z 21. februára 2008. V uvedenom súdnom spore vystupuje sťažovateľ na strane žalovaného a predmetom konania je zaplatenie sumy 164 684 Sk z titulu bezdôvodného obohatenia sa sťažovateľa.

Podľa názoru sťažovateľa generálna prokuratúra porušila jeho „ústavné práva(...) tým, že podanie nepredložila dovolaciemu súdu, aby ten rozhodol o zákonom postupe okresného a krajského súdu(...)“. Ďalšie porušenia svojich práv vidí sťažovateľ v tom, že v konaní pred všeobecnými súdmi mu nebolo umožnené byť zastúpený ustanoveným advokátom a súdy konali bez jeho prítomnosti aj napriek tomu, že sa z neúčasti na pojednávaní riadne ospravedlnil.

3. Sťažovateľ napokon navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby následne nálezom takto rozhodol:

*„Generálna prokuratúra porušuje Ústavu v článku 148 porušuje moje ústavné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu tým, že moje mimoriadne dovolanie nepredložila dovolaciemu súdu. Moje mimoriadne dovolanie riadne nevyšetrila čím mi spôsobila majetkovú ujmu vo výške 500 000 Sk, 63 000 Eur.*

*Preto žiadam Ústavný súd, aby rozsudky Krajského súdu 7Co/25/2007 a Okresného súdu Prešov 16C 170/04 zrušil v celom rozsahu, vrátil vec späť na Okresný súd v Prešove, prikázal Okresnému súdu v Prešove prideliť mi právneho zástupcu, na súdnu ochranu tak ako to prikazuje Ústava Slovenskej republiky a zabezpečil my Ústavný súd Ústavnú ochranu.“*

## II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 494/11 a jej prípisom z 5. augusta 2011 tým, že nevybavila náležitým spôsobom podnet sťažovateľa v namietanej veci a nepodala mimoriadne dovolanie proti rozsudkom okresného súdu a krajského súdu.

6. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie práv, a to nevyužitím práva generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podať mimoriadne dovolanie proti napadnutému rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 alebo čl. 47 ods. 2 ústavy, prípadne právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa stabilizovanej judikatúry na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osoba, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, I. ÚS 43/07, II. ÚS 176/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 344/04), pretože nepatrí do katalógu základných práv.

Keďže v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti namietanému rozhodnutiu krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa, ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

7. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že zákonnou povinnosťou generálnej prokuratúry bolo na podnet sťažovateľa primeraným spôsobom reagovať. Túto povinnosť generálna prokuratúra splnila listom sp. zn. VI/2 Pz 494/11 z 5. augusta 2011, v ktorom uviedla, že vo veci už márne uplynula zákonná lehota na prípadné podanie mimoriadneho dovolania. Skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v súlade s predstavami sťažovateľa, však nemôže celkom zjavne zakladať porušenie jeho označených základných práv.

8. Následne sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal tou časťou, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 2 ústavy (právo na právnu pomoc) a práva podľa čl. 6. ods. 1 dohovoru (spravodlivé súdne konania) rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu.

Sťažnosť v tejto časti ústavný súd považuje za oneskorene podanú.

Podľa zistení ústavného súdu napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 170/04-117 z 24. novembra 2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 25/07-141 z 21. februára 2008 nadobudol právoplatnosť 22. marca 2008.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva, t. j. v danom prípade od 22. marca 2008. Predmetná sťažnosť bola sťažovateľom podaná osobne 8. septembra 2011, teda jednoznačne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Zo všetkých týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2011